

ПОЛІТИЧНІ ВІДНОСИНИ І ПРОЦЕСИ В СУЧАСНІЙ УКРАЇНІ

УДК 321.02

Гулай В. В.

ІНСТИТУЦІЙНО-ПРОЦЕДУРНІ ФОРМИ ПОЛІТИЧНОГО КОНФОРМІЗМУ
В ДОНЕЦЬКІЙ ТА ЛУГАНСЬКИХ ОБЛАСТЯХ
В УМОВАХ ПОЛІТИЧНОЇ КОН'ЮНКТУРИ 2015 р.

Предметом прикладного політологічного дослідження стали інституційно-процедурні форми політичного конформізму регіональної владно-політичної еліти Донецької та Луганської областей в умовах краху кланово-олігархічного системи «Сім'ї» В. Януковича та формування політичного керівництва постмайданної України. Основна увага зосереджена на інструментах утримання колишніми представниками Партії регіонів політичного та фінансово-економічного впливу в окреслених регіонах через участь в місцевих виборах 2015 р. Автор доводить, що політична мімікрія одіозних представників режиму В. Януковича на тлі кримінальні переслідування яскравих опонентів нової влади, які відзначилися активною позицією у протистоянні агресії терористичних угруповань «Донецька народна республіка» та «Луганська народна республіка», модифікована до нових форм масштабна корупція, імітація економічних та правових реформ, що характеризують сучасний етап розвитку України становлять найсерйознішу внутрішню загрозу існування Української держави в умовах неоголошеної «гібридної війни» з боку Російської Федерації.

Ключові слова: Україна, Донецька область, Луганська область, політичний конформізм, місцеві вибори 2015 р.

Постановка проблеми. Пропонована тема може вважатися актуальною як у теоретичному, так й прикладному вимірах, дозволяючи на оновленій методологічній базі запровадити в науковий обіг важливі проблеми новітнього процесу становлення Української державності в умовах анексії Російською Федерацією Автономної Республіки Крим й м. Севастополь та неоголошеної збройної агресії на підтримку терористичних організацій «Донецька народна республіка» та «Луганська народна республіка», які постали за активної участі вагомих структурних елементів кланово-олігархічної політичної системи періоду президентства В. Януковича – Партії регіонів та Комуністичної партії України, котрі домінували в місцевих органах влади Донецької й Луганської областей та в своїй переважній часті приймали активну участь у сепаратистській діяльності весною-влітку 2014 р.

Аналіз попередніх досліджень. Основою джерельної бази дослідження слугують ресурси Центральної виборчої комісії України (www.cvk.gov.ua) та окремі аналітичні розвідки [26; 40; 41; 42], які, на переконання автора, потребують відповідної інтерпретації на новітній методологічній базі дослідження політичної культури, котру репрезентують дослідження А. Бобрук [1; 2], Є. Гаращук [3], О. Щадриної [43] та ін.

Метою роботи є політологічна характеристика інституційно-процедурних форм вияву політичного конформізму в окремих районах Донецької та Луганської областей на виборах місцевих органів влади 25 жовтня 2015 р.

Відповідно до визначеної мети дослідження необхідно вирішити такі **завдання**: сформулювати комплексну теоретико-методологічну базу політологічного дослідження політико-культурних феноменів «конформізм», «кон'юнктура», «мімікрія»; проаналізувати результати місцевих виборів у звільнених силами АТО територіях Донеччини та Луганщини через визначення домінуючих електоральних тенденцій; розкрити партійну специфіку персонального складу депутатів міських та районних радах ;вказати на реальні загрози розширення впливу терористичних організацій «ДНР» та «ЛНР» на звільнені терени Донбасу через реалізацію т.зв. Мінських домовленостей – 2 та «плану Медведчука».

Виклад основного матеріалу. Вагому роль у функціонуванні перехідних суспільств (до яких, як не прикро досі це визнавати, але, об'єктивно, з огляду на реалії соціально-

політичного розвитку, відсутність системного курсу на модернізацію, зараховують й Україні) відіграють неформальні політичні практики, що пронизують легітимні державні інститути [43, с. 6].

Цілком погоджуємось із А. Мілюковою, що в межах наявних формальних і неформальних політичних інститутів активні соціальні суб'єкти вибудовують ті або інші стратегії й моделі власної поведінки, застосовуючи публічні та тіньові, правові й неправові практики, укладають і знищують певні домовленості, намагаються змінити або зберегти діючі правила «політичної гри», пристосовувавши їх до власних інтересів [20, с. 1].

У цьому контексті, на нашу думку, окремого аналізу потребують механізми функціонування кланово-олігархічної політичної системи. Утвердження кланово-олігархічної системи свідчить про домінуючу роль у процесі розподілу й захисту владних ресурсів латентних інститутів за умов низької ефективності формальних інститутів та слабких функціональних можливостей права. Важливим механізмом функціонування кланово-олігархічної політичної системи є клієнтарно-патронажні зв'язки, що регулюють доступ акторів політичної та економічної поля до різного роду ресурсів на основі особистої залежності. Олігархічні відносини панують у сфері здійснення державної влади, їм притаманна непрозорість, клановість і своєрідна феодална корпоративність. Викривлених форм набуває циркуляція політичної та управлінської еліти загалом та адміністративно-бюрократичного апарату різних рівнів зокрема. Для збереження цієї системи вагому роль відіграють практики політичної корупції. Відсутність механізмів контролю, боротьба між кланами призводить до корумпованості усєї системи та суспільства загалом. У політичній практиці кланово-олігархічної політичної системи широко застосовують прийоми маніпулятивного впливу в рамках комунікативних процесів між суспільством та владою.

Активна інституційно-процедурна кристалізація кланово-олігархічної політичної системи в Україні спостерігалась в другій половині 1990-х років, набувши свого завершеного вигляду після переобрання в 1999 р. спільними зусиллям дніпропетровського, донецького, київського та харківського кланів на другий термін президента Л. Кучми.

В останні роки президентства В. Ющенко спостерігалось бурхливе відродження кланово-олігархічної політичної системи в Україні загалом та формування нового «клану» – «любих друзів».

Перемога на президентських виборах в 2010 р. В. Януковича започаткувала етап консолідації кланово-олігархічної політичної системи в руках одного лідера. Черговий етап деградації цієї системи завершився організацією «Сім'єю» та залежними від неї представниками донецького й луганського кланів вбивств Небесної сотні, підтримкою захоплення й утримання частини суверенної території України терористичними організаціями «Донецька народна республіка» та «Луганська народна республіка», викраденням величезних державних активів, втечею за кордон та оголошенням Інтерполом в міжнародний розшук більшості одіозних її представників.

Про цей фінал варто пам'ятати політичним силам, які прийшли до влади в Україні 2014 р. чи зберегли свій реальний вплив в місцевих органах влади більшості міст та районів Донецької й Луганської областей, які були звільнені у результаті Антитерористичної операції 2014-2015 рр., а також напівлатентним політико-економічним угрупованням, котрі вони репрезентують.

За таких обставин варто вести мову про усталені традиції політичної інтеракції. Традиція трактується як закріплений, стійко повторюваний елемент громадського життя та специфічний спосіб його фіксації, трансляції та повторення. Політичні традиції ж характеризуються такими специфічними рисами як їх безпосередній зв'язок з політичними інтересами, здійсненням владних повноважень, суб'єктивізм та ін. [25, с. 5].

Реалізація такого сценарію стала можлива через активне оперування політичною мімікрією як стратегією маскування, що полягає в підміні образу, імітації політичної діяльності, яка не є адекватною справжнім ціннісним орієнтаціям її акторів, а є вміло вибудованою бугафорією, що ґрунтується на псевдопатріотизмі, псевдогаслах,

псевдообіцянках, орієнтованих на завоювання владних повноважень [2, с. 558]. Як слушно зауважує А. Бобрук, політична мімікрійна поведінка породжується саме відповідною політичною системою та політичною культурою суспільства. Політична культура українських громадян – це та загальна основа, яка дозволяє аналізувати діяльність політичних лідерів і партій й одночасно оцінювати їх поведінку (в тому числі й мімікрійну). Отже, слід припустити, що прояви політичної мімікрії, до якої вдаються політичні діячі, знаходяться у безпосередній залежності від стану політичної культури громадян [1, с. 181].

Політична мімікрія, серед іншого, є наслідком домінування цінностей конформізму, під яким прийнято розуміти різновид соціальної дії, результатом якого є прагнення людини відповідати думці більшості. При цьому вважається, що конформізм обумовлений двома головними причинами: соціальною дією, тобто викликаний відчуттям приналежності до групи або суспільства, а також потребою в схваленні оточуючих; особовим впливом, коли він викликається унаслідок невпевненості людини і його бажанням, вчиняти правильно. В інтерпретації ж зарубіжних дослідників конформізм визначається як зміна поведінки унаслідок реального або уявного впливу інших людей і розглядається як відповідна реакція індивіда на інформаційний або нормативний соціальний вплив [4, с. 65-66].

Роль такого своєрідного потужного імпульсу в звільнених силами Антитерористичної операції містах та районах Донецької та Луганської області стали вибори районних, міських, селищних та сільських рад, міських, селищних та сільських голів 25 жовтня 2015 р. Зокрема, важливим наслідком виборів стало перезавантаження рад регіону – більше 50 % депутатів у кожній раді районів і міст Донеччини оновилися, а кожна третя рада отримала більше двох третин нових представників, але, однак, не вважаємо, що в контексті результатів виборів в переважній більшості місцевих рад по всій Україні, можна це назвати це «тотальним», як пише О. Краснощорков [26]. Згідно з результатами виборів у 31 районній та міській радах Донеччини 46% депутатів міських і районних рад області пройшли за списками Опозиційного блоку, який справедливо вважають спадкоємцем Партії регіонів, 23% – «Нашого краю», 12% – Блоку Петра Порошенка «Солідарність», 5% – Аграрної партії [26].

Спробуємо докладніше проаналізувати новобраний депутатський склад районних та міських рад Донецької та Луганської областей.

Насамперед варто вказати, що значна частина колишніх членів Партії регіонів для збереження політичного та економічного впливу у звільнених районах Донецької та Луганської областей успішно кандидували на місцевих виборах 2015 р. від Політичної Партії «Опозиційний блок», котра у масовій свідомості не безпідставно вважається наступницею ПР. Так, депутати Опоблоку домінують у більшості місцевих рад Донецької (наприклад, в Артемівській районній раді із 36 депутатів – 24 представляють дану політичну силу [5], Мар'їнській райраді – відповідно 17 із 36 [19], Димитровській міській раді – 25 із 34 [10], Добропільській міськраді – 19 із 34 [11], Дружківській міськраді – 18 із 36 [13], Краматорській міськраді – 24 із 42 [15], Маріупольській міськраді – 45 із 54 депутатів [18]) та Луганської (Біловодській райраді – 14 із 26 [27], Міловській райраді – 14 із 26 [32], Новопсковській райраді – 16 із 34 [33], Лисичанській міськраді – 24 із 36 [30], Северодонецькій міськраді – 16 із 36 [36]) областей.

У звільнених містах та районах відчувається сильний вплив рудиментів кланово-олігархічної системи періоду президентства В. Януковича, коли, зокрема, якщо не цілі області, то принаймні десятки міст були віддані під політичний контроль провідних фінансово-промислових груп через «приватизацію» т.зв містоутворюючих підприємств. Наприклад, 11 із 34 новообраних депутатів Добропільської міської ради є працівниками структур ТОВ ДТЕК «Добропіллявугілля» олігарха Р. Ахметова [11], 17 із 42 депутатів Краматорської міської ради на чолі із першим номер виборчого списку Опозиційного блоку Генеральним директором, головою правління ПАТ «Новокраматорський машинобудівний завод» є працівниками структури чільного представника колишніх «регіоналів» Г. Скударя [15] тощо.

За таких обставин цілком реалістичним є сценарій призначення в контексті виконання т.зв Мінських домовленостей керівниками окремих районів Донецької та Луганської областей чільних представників відповідних кланово-олігархічних угруповань Р. Ахметова та Ю. Бойка [40, с. 2]. При цьому варто враховувати, що чільні креатури донецького та луганського кланів відігравали активну роль в утворенні терористичних організацій «ДНР» та «ЛНР» та сьогодні очолюють важливі «органи» вказаних утворень. Наприклад, до цього часу не спростовані експертні оцінки, що т.зв «глава ДНР» О. Захарченко, «спікер парламенту ДНР» Д. Пушилін, «міністр доходів та зборів ДНР» О. Тимофєєв, «секретар Ради безпеки ДНР» О. Ходаковський тісно пов'язані із структурами Р. Ахметова [41, с. 14], а т.зв «глава ЛНР» І. Плотницький, «заступник голови Громадської ради при главі ЛНР, глава Федерації профспілок ЛНР» О. Акімов, «міністр транспорту ЛНР» О. Чумаченко, «міністр фінансів» Є. Мануйлов, «міністр освіти та науки ЛНР» В. Ткаченко, орієнтуються на т.зв «групу Єфремова-Тихонова» [42, с. 18-19], яка фактично монополізувала владу на Луганщині в роки правління В. Януковича, зокрема, за співучасті теперішнього голови фракції Опозиційного блоку у Верховній Раді Україні Ю. Бойка.

Керівники місцевих органів влади від колишньої Партії регіонів активно включились у вибори 2015 р. вже від Опозиційного блоку, як, наприклад, перші (прохідні) номери до: Добропільської райради – Т. Белянкіна, начальник управління організаційного забезпечення діяльності ради та її органів виконавчого апарату Донецької обласної ради [12], Костянтинівської райради – О. Оносов, голова Костянтинівської районної ради [14], Красноармійської райради – Н. Масло, заступник голови Красноармійської районної ради [17], Мар'їнської райради – Г. Попович, заступник голови Мар'їнської районної ради [19] та ін. Однак, сьогодні Опоблоку одноосібно більшість вдалось сформувати лише у 9 з 20-ти міських рад та лише в одній з 11 районних, у яких пройшли вибори на Донеччині [26].

Взаємні мотиви політичної кон'юнктури визначили активне зацікавлення колишніх представників ПР та окремих представників місцевих адміністрацій, котрі орієнтуються на АП України у політичному проекті, куратором якого чимало аналітиків називають першого заступника глави АП України В. Ковальчука – партії «Наш край». Найкращі результати партія продемонструвала у низці районних, з переважаючим сільським населенням, рад Донеччини (Великоновосілівській – 17 із 34 депутатських мандатів [6], Волноваській – 16 із 44 [7], Олександрівській – 14 із 26 [21] та ін.). Серед іншого, цьому сприяв статус очільників виборчих списків, як, наприклад, до Олександрівської райради – Ф. Мороза, чинного голови Олександрівської районної ради [21], Білокуракинської райради – тодішнього голови Білокуракинської райради Луганської області К. Бондаренка [28] та ін.

Характеризуючи позиціонування «Нашого краю» В. Красноп'яров слушно вказує, що то все залежить від місцевих тримачів партії, які інколи використовують бренд як «франшизу». Наприклад, в Краматорську ця партія веде себе досить опозиційно до Опоблоку. Адже в місті сформовані дві потужні промислові групи, які конкурують між собою за право контролювати місцеву владу. Одна з них згуртована навколо нардепа М. Єфімова і в основному концентрується в «Нашому краю», а інша сформована навколо генерального директора «Новокраматорського машинобудівного заводу» Г. Скударя і концентрується в Опозиційному блоці [26].

Саме висуванці «Нашого краю» стали основними партнерами Партії «Блок Петра Порошенка «Солідарність»» при формуванні керівництва місцевих рад, оскільки результати останнього (в середньому 10-15% депутатів місцевих рад звільнених теренів Донецької та Луганської областей) виявилися далекими від прогнозованих. Очевидно, що роль ще одного партнера пропрезидентської політичної сили як нової «партії влади», особливо при ухваленні економічних питань, відіграватимуть політичні сили, котрі виконували аналогічну роль в період другого терміну президенства Л. Кучми – Аграрна партія (здобула 13 із 44 мандатів у Волноваській райradі [7], 9 із 34 депутатів Володарської райради [8], 15 із 34 – Сватівській райradі [35]), Всеукраїнське політичне об'єднання «Жінки за майбутнє» (5 із 34 депутатів

Добропільської міськради [11]), партія «Відродження» (26 із 36 депутатів Красноармійської міськради [16]) чи В. Януковича – Народна партія (12 із 26 депутатів Троїцької райради [38]).

На цьому тлі цілковитим крахом політичного сателіта Партії регіонів та одного із організаторів сепаратистського руху на Донбасі весни 2014 р. можна вважати спробу Комуністичної партії України взяти участь в місцевих виборах під «брендом» партії «Нова держава», після заборони самої КПУ, яка змогла провести аж 2 депутати (із 34) Крайсноармійської районної ради [17].

Одночасно не варто залишати поза увагою можливості відновлення, у контексті об'єктивних соціально-економічних труднощів відбудови зруйнованих територій, колишнього впливу adeptів комуністичної ідеології на базі т.зв «Союзу лівих сил Донбасу» на чолі із колишнім другим секретарем Донецького обкому КПУ, депутатом Донецької обласної ради, а нині близьким до лідера «ДНР» О. Захарченка В. Бідьовкою [41, с. 14] чи «Комуністичної партії ДНР» на чолі із членом фракції «Донецька республіка» в «парламенті ДНР», а в минулому другим секретарем Донецького міському КПУ Б. Литвиновим [41, с. 16] або «Союзу комуністів Луганщини» одіозних лідерів місцевих комуністів, які активно розбудовують терористичну структуру «ЛНР» М. Стрельцовим та Ю. Синенком [42, с. 21].

Відсутні й достатні обґрунтування для твердження про формування у звільнених від терористичних організацій «ДНР» та «ЛНР» теренах Донбасу специфічної протестної політичної культури щодо демократичних перетворень започаткованих Революцією гідності. Протестна політична культура розглядається як соціально-політичний феномен та позначає явища, які виникають у самій культурі, проте суперечать її головним принципам й установкам, трансформують її ціннісну структуру, пов'язані з незадоволенням, критикою існуючих норм, запереченням домінуючих ідеалів і саме це заперечення та різка критика існуючого порядку слугують каталізаторами адаптації до реальних умов подальшого створення нових систем цінностей [3, с. 7].

У даному контексті, на нашу думку, можна говорити радше про мімікрію попереднього типу політичної культури до нової суспільно-політичної кон'юнктури. Попри активну протидію залишків кланово-олігархічної політичної системи В. Януковича, які за два роки активно мімікували до нових умов, певного успіху досягнули політичні сили, які відзначилися в протидії останньому. Так, політична партія «Сила людей» зуміла здобути 5 із 54 депутатських мандатів Маріупольської міської ради [18], 3 із 34 – Добропільської райради [11], «ДемАльянс» (Демократичний альянс) – 4 із 26 депутатів Новогродівської міськради [20] Донеччини.

Такою може бути спроба дослідження інституційно-процедурних форм політичного конформізму в південно-східних областях України в умовах політичної кон'юнктури 2014-2015 рр. на новій методологічній базі та у відповідному актуальному політичному контексті.

Висновки та перспективи подальших досліджень. Таким чином, на основі проведеного прикладного політичного дослідження доведено, що за результати виборів до місцевих органів влади окремих районів Донецької та Луганської областей, які були звільнені в 2014-2015 рр. силами АТО, колишнім чільним представникам Партії регіонів вдалося зберегти політичний та фінансово-економічний вплив у нових інституційно-організаційних формах (політична партія Опозиційний блок, партія «Наш край» та ін.), який, однак, не носить такого монопольного характеру як до початку агресії Російської Федерації на підтримку терористичних організацій «ДНР» та «ЛНР» весною-влітку 2014 р. Відчувши нову політичну кон'юнктуру, але не позбувшись домінантних рис політичного конформізму, залишки впливових донецького та луганського кланів мімікували до нових інституційних форм, вдало імітуючи відмову від попереднього досвіду правління, та, очевидно, розраховуючи на реванш в нових військово-політичних умовах, що, зокрема можуть постати після проведення виборів на окупованих територіях, відповідно до т.зв Мінських домовленостей від 12 лютого 2015 р.

Поряд із цим, домінування в політико-культурному просторі постмайданної України мімікрійно-імітаційного контексту не лише істотно деформує його, але й негативно впливає

на політичну культуру українського суспільства загалом, консервуючи її у стані перманентної боротьби антагоністичних тенденцій, що не тільки не сприяє, а навпаки – перешкоджає реалізації європейського цивілізаційного вибору нашої держави та стратегії модернізації в умовах продовження Російською Федерацією «гібридної війни» та активного інкорпорування до свого політико-культурного простору анексованих АР Крим, м. Севастополя та окупованих терористичними організаціями територій Донецької та Луганської областей. Предметом подальшого політологічного дослідження може стати аналіз результатів місцевих виборів в інших південно-східних (Харківській, Дніпропетровській, Запорізькій, Херсонській, Миколаївській та Одеській) областях України крізь теоретико-методологічну призму функціонування латентних політичних практики та загроз «гібридної війни».

Використана література:

1. Бобрук А. Мімікрія як деструктивний чинник політичної культури українського суспільства [Текст] / А. Бобрук // *Studia politologica Ucraino-Polona*. – 2014. – Вип. 4. – С. 174-182.
2. Бобрук А. М. Політична мімікрія: визначення сутності в сучасному науковому дискурсі [Текст] / А. М. Бобрук // *Держава і право. Юридичні і політичні науки*. – 2013. – Вип. 60. – С. 553558.
3. Гарашук Є. В. Протестна політична культура в умовах сучасних демократичних перетворень [Текст]: автореф. дис... канд. політ. н.; спец.: 23.00.03 «Політична культура та ідеологія» / Є. В. Гарашук; Національний педагогічний університет імені М. П. Драгоманова. – К., 2015. – 20 с.
4. Гаркавець С. О. Психологія політичного вибору [Текст]: навчальний посібник / С. О. Гаркавець. – Луганськ: Вид-во СНУ ім. В. Даля, 2006. – 116 с.
5. Донецька обл., Артемівська районна рада [Електронний ресурс]. – Режим посилання: http://www.cvk.gov.ua/pls/vm2015/PVM057?PID112=21&PID102=49&PF7691=49&PT001F01=100&rej=0&pt00_t001f01=100.
6. Донецька обл., Великоновосілківська районна рада [Електронний ресурс]. – Режим посилання: http://www.cvk.gov.ua/pls/vm2015/PVM057?PID112=21&PID102=76&PF7691=76&PT001F01=100&rej=0&pt00_t001f01=100.
7. Донецька обл., Волноваська районна рада [Електронний ресурс]. – Режим посилання: http://www.cvk.gov.ua/pls/vm2015/PVM057?PID112=21&PID102=94&PF7691=94&PT001F01=100&rej=0&pt00_t001f01=100.
8. Донецька обл., Володарська районна рада [Електронний ресурс]. – Режим посилання: http://www.cvk.gov.ua/pls/vm2015/PVM057?PID112=21&PID102=129&PF7691=129&PT001F01=100&rej=0&pt00_t001f01=100.
9. Донецька обл., Вугледарська міська рада [Електронний ресурс]. – Режим посилання: http://www.cvk.gov.ua/pls/vm2015/PVM057?PID112=30&PID102=362&PF7691=362&PT001F01=100&rej=0&pt00_t001f01=100.
10. Донецька обл., Димитровська міська рада [Електронний ресурс]. – Режим посилання: http://www.cvk.gov.ua/pls/vm2015/PVM057?PID112=30&PID102=379&PF7691=379&PT001F01=100&rej=0&pt00_t001f01=100.
11. Донецька обл., Добропільська міська рада [Електронний ресурс]. – Режим посилання: http://www.cvk.gov.ua/pls/vm2015/PVM057?PID112=30&PID102=380&PF7691=380&PT001F01=100&rej=0&pt00_t001f01=100.
12. Донецька обл., Добропільська районна рада [Електронний ресурс]. – Режим посилання: http://www.cvk.gov.ua/pls/vm2015/PVM057?PID112=21&PID102=141&PF7691=141&PT001F01=100&rej=0&pt00_t001f01=100.

13. Донецька обл., Дружківська міська рада [Електронний ресурс]. – Режим посилання: http://www.cvk.gov.ua/pls/vm2015/PVM057?PID112=30&PID102=385&PF7691=385&PT001F01=100&rej=0&pt00_t001f01=100.

14. Донецька обл., Костянтинівська районна рада [Електронний ресурс]. – Режим посилання: http://www.cvk.gov.ua/pls/vm2015/PVM057?PID112=21&PID102=153&PF7691=153&PT001F01=100&rej=0&pt00_t001f01=100.

15. Донецька обл., Краматорська міська рада [Електронний ресурс]. – Режим посилання: http://www.cvk.gov.ua/pls/vm2015/PVM057?PID112=30&PID102=398&PF7691=398&PT001F01=100&rej=0&pt00_t001f01=100.

16. Донецька обл., Красноармійська міська рада [Електронний ресурс]. – Режим посилання: http://www.cvk.gov.ua/pls/vm2015/PVM057?PID112=30&PID102=404&PF7691=404&PT001F01=104&rej=0&pt00_t001f01=100.

17. Донецька обл., Красноармійська районна рада [Електронний ресурс]. – Режим посилання: http://www.cvk.gov.ua/pls/vm2015/PVM057?PID112=21&PID102=174&PF7691=174&PT001F01=100&rej=0&pt00_t001f01=100.

18. Донецька обл., Маріупольська міська рада [Електронний ресурс]. – Режим посилання: http://www.cvk.gov.ua/pls/vm2015/PVM057?PID112=30&PID102=419&PF7691=419&PT001F01=104&rej=0&pt00_t001f01=100.

19. Донецька обл., Мар'їнська районна рада [Електронний ресурс]. – Режим посилання: http://www.cvk.gov.ua/pls/vm2015/PVM057?PID112=21&PID102=208&PF7691=208&PT001F01=100&rej=0&pt00_t001f01=100.

20. Донецька обл., Новогродівська міська рада [Електронний ресурс]. – Режим посилання: http://www.cvk.gov.ua/pls/vm2015/PVM057?PID112=30&PID102=427&PF7691=427&PT001F01=100&rej=0&pt00_t001f01=100.

21. Донецька обл., Олександрівська районна рада [Електронний ресурс]. – Режим посилання: http://www.cvk.gov.ua/pls/vm2015/PVM057?PID112=21&PID102=245&PF7691=245&PT001F01=100&rej=0&pt00_t001f01=100.

22. Донецька обл., Першотравнева районна рада [Електронний ресурс]. – Режим посилання: http://www.cvk.gov.ua/pls/vm2015/PVM057?PID112=21&PID102=271&PF7691=271&PT001F01=100&rej=0&pt00_t001f01=100.

23. Донецька обл., Селидівська міська рада [Електронний ресурс]. – Режим посилання: http://www.cvk.gov.ua/pls/vm2015/PVM057?PID112=30&PID102=428&PF7691=428&PT001F01=100&rej=0&pt00_t001f01=100.

24. Донецька обл., Слов'янська міська рада [Електронний ресурс]. – Режим посилання: http://www.cvk.gov.ua/pls/vm2015/PVM057?PID112=30&PID102=433&PF7691=433&PT001F01=100&rej=0&pt00_t001f01=100.

25. Кальцева С. І. Системний аналіз традицій у політичному процесі: [Текст]: автореф. дис... канд. політ. н.; спец.: 23.00.02 «Політичні інститути та процеси» / С. І. Кальцева; Одеська національна юридична академія. – Одеса, 2004. – 17 с.

26. Краснопоров В. Кого ж обрали на Донеччині? Аналіз депутатського складу міськрад [Електронний ресурс] / В. Краснопоров. – Режим доступу: <http://www.pravda.com.ua/articles/2016/03/8/7098718/>.

27. Луганська обл., Біловодська районна рада [Електронний ресурс]. – Режим посилання: http://www.cvk.gov.ua/pls/vm2015/PVM057?PID112=21&PID102=1871&PF7691=1871&PT001F01=100&rej=0&pt00_t001f01=100.

28. Луганська обл., Білокуракинська районна рада [Електронний ресурс]. – Режим посилання: http://www.cvk.gov.ua/pls/vm2015/PVM057?PID112=21&PID102=1886&PF7691=1886&PT001F01=100&rej=0&pt00_t001f01=100.

29. Луганська обл., Кременська районна рада [Електронний ресурс]. – Режим посилання: http://www.cvk.gov.ua/pls/vm2015/PVM057?PID112=21&PID102=1918&PF7691=1918&PT001F01=100&rej=0&pt00_t001f01=100.

30. Луганська обл., Лисичанська міська рада [Електронний ресурс]. – Режим посилання: http://www.cvk.gov.ua/pls/vm2015/PVM057?PID112=30&PID102=2175&PF7691=2175&PT001F01=100&rej=0&pt00_t001f01=100.

31. Луганська обл., Марківська районна рада [Електронний ресурс]. – Режим посилання: http://www.cvk.gov.ua/pls/vm2015/PVM057?PID112=21&PID102=1953&PF7691=1953&PT001F01=100&rej=0&pt00_t001f01=100.

32. Луганська обл., Міловська районна рада [Електронний ресурс]. – Режим посилання: http://www.cvk.gov.ua/pls/vm2015/PVM057?PID112=21&PID102=1963&PF7691=1963&PT001F01=100&rej=0&pt00_t001f01=100.

33. Луганська обл., Новопсковська районна рада [Електронний ресурс]. – Режим посилання: http://www.cvk.gov.ua/pls/vm2015/PVM057?PID112=21&PID102=1988&PF7691=1988&PT001F01=100&rej=0&pt00_t001f01=100.

34. Луганська обл., Рубіжанська міська рада [Електронний ресурс]. – Режим посилання: http://www.cvk.gov.ua/pls/vm2015/PVM057?PID112=30&PID102=2192&PF7691=2192&PT001F01=100&rej=0&pt00_t001f01=100.

35. Луганська обл., Сватівська районна рада [Електронний ресурс]. – Режим посилання: http://www.cvk.gov.ua/pls/vm2015/PVM057?PID112=21&PID102=2035&PF7691=2035&PT001F01=100&rej=0&pt00_t001f01=100.

36. Луганська обл., Северодонецька міська рада [Електронний ресурс]. – Режим посилання: http://www.cvk.gov.ua/pls/vm2015/PVM057?PID112=30&PID102=2200&PF7691=2200&PT001F01=100&rej=0&pt00_t001f01=100.

37. Луганська обл., Старобільська районна рада [Електронний ресурс]. – Режим посилання: http://www.cvk.gov.ua/pls/vm2015/PVM057?PID112=21&PID102=2095&PF7691=2095&PT001F01=100&rej=0&pt00_t001f01=100.

38. Луганська обл., Троїцька районна рада [Електронний ресурс]. – Режим посилання: http://www.cvk.gov.ua/pls/vm2015/PVM057?PID112=21&PID102=2118&PF7691=2118&PT001F01=100&rej=0&pt00_t001f01=100.

39. Мілюкова А. О. Політико-інституційні трансформації в перехідних суспільствах: закономірності та український досвід [Текст]: автореф. дис. канд. політ. н.; спец.: 23.00.02 «Політичні інститути та процеси» / А. О. Мілюкова; ДЗ «Південноукраїнський національний педагогічний університет імені К. Д. Ушинського». – Одеса, 2014. – 20 с.

40. Рахманін С. Ходіння по Мінському полю / С. Рахманін // Дзеркало тижня – Україна. – 2016. – № 9 (12 березня) – С. 1, 2.

41. Хозяева «Донецкой народной республики» // Деловая столица. – 2015. – № 49 (7декабря). – С. 13–16.

42. Хозяева «Луганской народной республики» // Деловая столица. – 2015. – № 49 (7декабря). – С. 17–21.

43. Щадрина О. В. Латентні процеси в функціонуванні перехідних політичних систем: інституційний аспект [Текст]: автореф. дис. канд. політ. наук; спец.: 23.00.02 «Політичні інститути та процеси» / О. В. Щадрина; Дніпропетровський національний університет імені Олеся Гончара. – Дніпропетровськ, 2014. – 20 с.

Гулай В. В. Институционально-процедурные формы политического конформизма в юго-восточных областях Украины в условиях политической конъюнктуры 2014-2015 гг .

Предметом прикладного политологического исследования стали институционально-процедурные формы политического конформизма региональной властно-политической элиты Донецкой и Луганской областей Украины в условиях краха кланово-олигархического системы «Семьи» Януковича и формирования политического руководства постмайданной Украины. Основное внимание сосредоточено на инструментах удержания бывшими представителями Партии регионов политического и финансово-экономического влияния в определенных регионах участием в местных выборах 2015 г. Автор доказывает, что политическая мимикрия одиозных представителей режима Януковича на фоне уголовного преследования ярких оппонентов новой власти, отличившихся активной позицией в противостоянии агрессии террористических группировок «Донецкая народная республика» и «Луганская народная республика», модифицированная к новым формам масштабная коррупция, имитация экономических и правовых реформ, характеризующие современный этап развития Украины составляют серьезную внутреннюю угрозу существованию Украинского государства в условиях необъявленной «гибридной войны» со стороны Российской Федерации.

Ключевые слова: Украина, Донецкая область, Луганская область, политический конформизм, местные выборы 2015 г.

Gulay V. Institutional and Procedural Forms of Political Conformism in the South-Eastern Regions of Ukraine in Terms of the Political Conjunction 2014-2015

The subject of the application of political science studies have become institutional and procedural forms of political conformism regional authorities and political elite of the Donetsk and Lugansk regions of Ukraine in the conditions of the collapse of the clan-oligarchic system «Family» Yanukovich and the formation of the political leadership of Ukraine postmaydannoy. Focused on the instruments retain the former representatives of the political parties and the financial and economic impact of the regions in certain regions of the participation in the local elections in 2015 The author proves that the political representatives of mimicry odious Yanukovich regime against the background of criminal proceedings bright opponents of the new government, distinguished active position in opposition aggression terrorist groups "Donetsk People's Republic" and "Luhansk People's Republic", modified to new forms of large-scale corruption, simulation of economic and legal reforms that characterize the current stage of development of Ukraine are a serious internal threat to the Ukrainian state existence in the conditions of an undeclared "hybrid war" on the part of the Russian Federation.

Keywords: Ukraine, Donetsk region, Lugansk region, political conformism, local elections 2015.